

[Ole Bjørn Kraft.]

bedring af den almindelige Mands og Kvindes sociale og økonomiske Vilkaar. Det var ud fra denne Betragtning, at Marshall-Planen sprang frem. Den smædes nu efter de sletteste Propagandamønstre fra før Krigen af en ensrettet kommunistisk Opinion, ikke blot i Rusland og Østeuropa, men overalt, ogsaa i de Stater, hvis Befolkning uden Marshall-Planens Hjælp vil være henvist til Nød og Fattigdom. Denne Agitation, hvori som sædvanlig ogsaa vore egne hjemlige Kommuniste deltager — i denne som i alle andre Sager i den nøjeste, den punktligste, den pinligste Overensstemmelse med russiske Synspunkter — har intet Grundlag i Planen selv; den var, som man vil huske, ikke reserveret Staterne uden for Jerntæppet, alle, ogsaa Rusland, blev indbudt. Saa tydeligt havde den Bud til alle europæiske Folk, at i Begyndelsen var de kommunistiske Partier i Polen, i Ungarn, i Tjekkoslovakiet, i Rumænien ivrige efter at faa Lov til at deltage i denne Plan, men disse „suveræne“ Stater fik Ordre til at afslaa, og derefter holdt de sig væk, derefter satte hele Propaganda-Trommeilden ind, derefter blev Kominform dannet, derefter brød Strejkerne i Frankrig og i Italien ud.

Hvorfor denne forbitrede Agitation? Hvorfor dette Ønske om med alle Midler at hindre Europa i at rejse sig fra Sygelejet og genvinde sine Kræfter? Er Uro, Nød, Utilfredshed og Sult et Led i den kommunistiske Politik, en Del af en Plan for fremtidige Begivenheder? Der er en ejendommelig Overensstemmelse mellem denne Politik og Karl Marx' Katastrofeteori: Desto fattigere et Land bliver, des bedre gror de revolutionære Tanker i Massens Dyb. Velstand og gode sociale Kaar er Kommunismens Fjende Nr. 1. Derfor er ogsaa efter vor Opfattelse den nationale og sociale Sikkerhed to Sider af samme Sag, de sociale Reforme en Beskyttelse for Friheden og for Freden.

Retningslinierne for Marshall-Planen ses tydeligt af den amerikanske Udenrigsministers Tale for Harvard Universitetet den 5. Juni i Fjor. Han vilde ikke paatyngte nogen Stat sin Plan; Initiativet, sagde han, maatte komme fra Europa, Arbejdet tilrettelægges der, Amerikas Bidrag skulde være den absolutte nødvendige økonomiske og materielle Hjælp. Vor Politik, sagde Marshall, er ikke rettet mod noget Land eller nogen Teori, men mod Hunger og Fattigdom, mod Desperation og Kaos. Amerikas Politik er blevet stemplet som Pengepekulation og Dollarimperialisme. Efter

min Mening er der slet intet Grundlag for denne Vurdering. Naturligvis er Amerika interesseret i et økonomisk sundt og fredeligt Europa, naturligvis er det en amerikansk Interesse. Men vil nogen bestride, at det ogsaa er vor? Naturligvis hjælper Amerika sig selv, naar det hjælper os, men forringer det paa nogen Maade Planens Værdi?

Der kan derfor ikke være nogen Tvivl om, at man kun har een Holdning at indtage, som Regeringen glædeligvis ogsaa straks har indtaget: For vor egen og for Europas Skyld skal vi deltage i alt Arbejde vedrørende denne Plan saa aktivt og saa positivt som muligt. Men vort Samarbejde om Marshall-Planen maa føres længere ud. Alle, som har indset, at Fare for Krig og social Uro, for Ekspansion af aggressive Magter, vil være til Stede, saa længe Europa ikke har rejst sig af Ruinerne, og at kun en genvunden økonomisk, politisk og social Stabilitet vil være Garanti for Demokratiet's Bevarelse i Europa, maa være Tilhængere af det nøjeste Samarbejde mellem alle Stater inden for den vesteuropæiske Kulturkreds, ikke et lukket Samarbejde, men et Samarbejde aabent for alle, der vil acceptere dets Forudsætninger.

Det er saadanne Tanker, der laa bag ved den engelske Udenrigsminister Bevins Tale i det engelske Underhus om en vesteuropæisk Union, en Tale, der ogsaa i dette Land har Krav paa den allerstørste Interesse. Den engelske Udenrigsminister beskæftigede sig ikke i første Række med militære Planer; han drog den rigtige Slutning af den verdenspolitiske Udvikling og de kommunistiske Fremstød, at de demokratiske Stater i Vesteuropa maa slutte sig nøjere sammen; han paapegede, hvor meget de havde tilfælles, og skønt han ikke nævnte de nordiske Stater, kan vi sige, at vi har tilfælles med dem vore fælles Ofre i Krigen, vort Had til Uret og Undertrykkelse, vore parlamentariske Demokratier, vor Stræben efter økonomisk Retfærdighed, vor Kærlighed til Freden. I alt dette er vi en Enhed. Bevins Tanker gik i Retning af en aandelig Union, et Fællesskab, der byggede paa de fundamentale Frihedsprincipper, en Slags Broderskab.

Der er ikke fremsendt nogen Invitation til Danmark eller til nogen anden nordisk Stat om at deltage, lige saa lidt som vi har været inviteret til at deltage i de Overvejelser, der i den sidste Tid har fundet Sted. Men vi kan ikke vende Ryggen til Vesteuropa. I Norden kan vi kun med den største Sympati se paa enhver Bestræbelse for at sikre Freden og Genopbygningen og Demo-